

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12523/2025
02.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Вучковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ... и ВВ из ..., ради утврђења недозвољености извршења, одлучујући о ревизији првотуженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2073/24 од 20.05.2025. године, у седници одржаној дана 02.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији првотуженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија првотуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2073/24 од 20.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2073/24 од 20.05.2025. године, потврђена је пресуда Основног суда у Ужицу П 772/22 од 15.03.2024. године у делу у коме је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је недозвољено извршење на путничком моторном возилу рег.ознаке ..., број шасије ..., број мотора ..., марке Citroen, тип С3, година производње 2002., боја: Е плава Б, које је одређено решењем о извршењу Основног суда у Ужицу ИИ 100/21 од 06.09.2021. године, а спроводи га јавни извршитељ Марина Пековић под пословним бројем ИИ 504/2021 и обавезан је првотужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 97.300,00 динара са каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведеног дела правноснажне другостепене пресуде, првотужени је изјавио ревизију, с позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана,

испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев је основан из разлога што је утврђено да је тужилац у смислу одредби члана 34. Закона о основама својинскоправних односа и члана 454. став 1. Закона о облигационим односима, власник предметног возила. Утврђено је да је између друготуженог, као продавца и тужиоца, као купца закључен усмени уговор о купопродаји предметног возила, које возило је друготужени предао тужиоцу у државину и на тај начин извршио своју уговорну обавезу, а тужилац је као друга уговорна страна туженом исплатио купопродајну цену. Без обзира на чињеницу што тужилац није извршио пренос власништва на предметном возилу, већ је исто користио, одржавао и регистровао на основу овлашћења издатог од стране туженог, тужилац је од момента закључења усменог уговора о купопродаји и ступања у државину предметног возила, стекао право својине на купљеној ствари које право спречава извршење на тој непокретности.

Врховни суд налази да нема места о одлучивању о ревизији првотуженог као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева који су наведени у нижестепеним пресудама. Побижана одлука донета је применом одговарајућег материјалног права, а спорна правна питања су везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Ревизијски наводи којима се побија утврђено чињенично стање не представљају дозвољене разлоге за изјављивање посебне ревизије. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, пошто правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

На основу изнетог Врховни суд налази да да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредба члана 410. став 2. ЗПП у тачки 5. прописује да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које се по закону не може изјавити. Одредба члана 403. став 3. ЗПП прописује да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је у предметном спору поднета 15.08.2022. године. У тужби је означена вредност предмета спора на износ од 100.000,00 динара. Како је наведени износ испод законом прописаног ревизијског цензуса, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**